

LBRIS

We know
books

MARI CÂNTĂREȚI DE
**JABLU
ZZES**

b.b. king

1. B.B.'s Blues (King-Taub) 2:28
2. Blind Love (King-Taub) 3:03
3. Did You Ever Love A Woman? (King-Taub) 2:31
4. Every Day (I Have The Blues) (Chatman) 2:47
5. I Gotta Find My Baby (King-Clayton) 2:44
6. Miss Martha King (King) 2:41
7. Mistreated Woman (King) 2:45
8. My Baby's Gone (King-Taub) 1:59
9. Past Day (King-Josea) 3:13
10. Please Hurry Home (King-Taub) 2:42
11. Sweet Little Angel (Bogan) 3:11
12. Ten Long Years (King-Taub) 2:46
13. The Woman I Love (King-Josea) 2:50
14. Three O' Clock Blues (King-Taub) 3:00
15. What Can I Do? (King-Taub) 2:48
16. Why I Sing The Blues (King-Clark) 2:44
17. Whole Lotta Love (Josea-Davis) 3:06
18. Woke Up This Morning (King-Taub) 2:56
19. You Know I Love You (King-Taub) 3:03
20. You Upset Me Baby (King-Taub-Josea) 3:05
21. Outside Help (Live) (King) 3:31
22. Payin' The Cost To Be The Boss (Live) (King) 6:09
23. The Thrill Is Gone (Live) (Hawkins) 5:13

În seria

MARI CÂNTĂREȚI DE JAZZ ȘI BLUES

1 LOUIS ARMSTRONG	11 CHUCK BERRY
2 ELLA FITZGERALD	12 COUNT BASIE
3 B.B. KING	13 BENNY GOODMAN
4 MILES DAVIS	14 BESSIE SMITH
5 GLENN MILLER	15 THELONIOUS MONK
6 NINA SIMONE	16 CHICK COREA
7 JOHN COLTRANE	17 MUDDY WATERS
8 RAY CHARLES	18 DJANGO REINHARDT
9 CHARLIE PARKER	19 STAN GETZ
10 DUKE ELLINGTON	20 JOHN LEE HOOKER

LITERA

MARI CÂNTĂREȚI DE JAZZ ȘI BLUES

B.B. King

Text © Howard Mandel, Roy Tarrant

Fotografii: Jazz Images Recording
Arts Archives

Copyright © 2012 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Sub licență de la TP
© Recording Arts AG /
Kind of Blue Records

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4,
București, România
tel.: 031 425 16 19; 021 319 6390;
0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

 www.litera.ro

Tipărit la Radin Print,
prin reprezentantul pentru România
4 Colours, www.4colours.ro

We know
books

Traducere de Marina Loghin

Editor: Vidrașcu și fiii
Coordonare proiect
și redactare: Ilieș Câmpeanu
Copertă, concepție grafică
și prepress: Bogdan Mitea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
a României

MARI CÂNTĂREȚI DE JAZZ ȘI BLUES /
trad.: Marina Loghin. –

București: Litera, 2012 –
20 vol.

ISBN 978-606-8481-19-7
Vol. 03.: B.B. King – 2012. –
ISBN 978-606-8481-01-2

L. Loghin, Marina (trad.)

785.161(100):929

Scurtă istorie a bluesului (1)

Origini și nașteri

Când bluesul a fost identificat pentru prima dată drept curent muzical de sine stătător, în jurul anului 1900, s-a considerat că la originile sale se află bătutul la tobe și urletele oamenilor așezați în cerc, țipetele de pe câmpuri, cântecele de muncă, reprezentațiile de pe plantații și spirituals ale afro-americanilor care lucraseră ca sclavi în sudul agricol al Statelor Unite în secolele XVIII și XIX. Încercând să meargă și mai departe și să descopere de unde proveneau aceste sound-uri, experții și pasionații de blues au ajuns la concluzia că elementele sale de bază se regăsesc în tradițiile muzicale ale Africii de Vest, locul de baștină a majorității celor 645 000 de africani aduși în lanțuri în SUA între 1619 și 1808. În acel an, în timpul președinției lui Thomas Jefferson, o lege federală a interzis importul de sclavi. Sclavia în sine nu a fost scoasă în afara legii și a continuat să predomine în regiuni extinse din SUA până în 1863, când Abraham Lincoln a emis Proclamația de Emancipare, în plin Război Civil American.

Până atunci, numărul de sclavi afro-americani ajunsese la patru milioane. Inevitabil, cultura care luase naștere în jurul sclaviei a persistat mult timp după sfârșitul războiului. Arendașii,

atât albi, cât și negri, au continuat să trăiască o mare parte a secolului XX în condiții nu foarte diferite de cele ale servitorilor care lucrau pentru a-și plăti datoriile sau chiar ale sclavilor. Viața pe care o ducea chitaristul și cântărețul de blues Muddy Waters când a fost înregistrat de folcloristul Alan Lomax pe plantația Stovall, din Mississippi, în 1941, nu se deosebea prea mult de situația în care se aflaseră stră-străbunicii săi cu 100 de ani în urmă.

Așadar, ce ADN muzical a traversat Atlanticul pentru a fi mai apoi strămutat, susținut, revocat și adaptat pe parcursul mai multor generații și a da naștere bluesului? Ce elemente tipic africane încă mai foloseau cântăreții și cântărețele de blues?

Instrumente precum banjo-ul și-au avut precursorii în Africa. Tiparele ritmice africane și afro-americane, îndeosebi întrețeserea complexă de măsuri care dă naștere sincopei, sunt strâns legate între ele și nu se compară cu muzica folclorică din alte regiuni. Și, deși în primele înregistrări blues rareori se foloseau tobele, aproape întotdeauna ai senzația că auzi un instrument de percuție care parcă te propulsează. Simplul fapt că muzica însoțea aproape mereu sarcini cotidiene, chiar și pe cele mai extenuante, este o dovadă a continuității dintre practicile africane și cele afro-americane.

Cântăreții și cântărețele de blues aveau un timbru vocal dur, răgușit, foloseau melismele (interpretare a unei singure silabe pe o succesiune de note), iar efectele tremurului vocii și microtonurilor imitau sau aminteau de instrumentele cu coarde, de suflat sau de percuție folosite și de africani, și de afro-americani. Chemările și răspunsurile cântate predominau în Africa,

dar și în comunitățile de negri din America. Sistemul pentatonic sau gama din cinci trepte cu așa-numitele joase „note de blues”, nefolosite în acordurile convenționale europene, erau tipice Africii; iar în SUA muzicienii de culoare foloseau aceleași tonalități distinctive și tulburătoare pe care le urcau și le coborau după bunul plac.

Totuși, există și diferențe notabile. În America, bluesul implică mai degrabă povestirea unor experiențe personale și nu poeme epice cântate de grioți africani. Cântăreții de blues cred că, dacă vorbesc despre experiențele lor personale, le pot înțelege mai bine și pot să-și rezolve necazurile și să transforme dezbinările sau certurile în lucruri benefice. Să fie și aceasta o idee africană?

Deși rădăcinile și originile bluesului se regăsesc în Africa, bluesul s-a născut în SUA. Când culturile au intrat în contact, a apărut ceva nou. Curentul muzical născut cu mai puțin de un secol în urmă a primit numele de blues.

Părinții bluesului

W.C. Handy și-a intitulat autobiografia din 1941 *The Father of the Blues*, afirmație infatuată, însă nu într-un totuș nemeritată. El a fost primul muzician profesionist care a individualizat acest tip de muzică, i-a promovat importanța și l-a structurat sub formă de cântece cu partitură publicată. Rezultatul a fost că Handy a devenit un afro-american bogat în jurul căruia s-a creat un adevărat cult.

Totuși, Gertrude Malissa Nix Pridgett, poreclită „Ma” Rainey, născută în 1882 sau 1886, este cunoscută ca „Mama bluesului”